

system for samtlige disse Embeder; dertil behøves aldeles ikke Forarbejder, og at man kan finde Mænd til at udføre de Forretninger, som man vil lægge i deres Hænder, for den og den Priis, derfor findes der analoge Tilfælde nok. Spørgsmaalet er her ikke om, hvilken Indtægt disse Embeder tidligere have givet, men ved fastsættelsen af en Lønningslov er Spørgsmaalet: Til hvilken passende Priis kan man finde passende Personligheder til at bestyre Embederne, og at udarbejde en saadan almindelig Lov, som slet ikke gaaer ud paa at organisere, men kun paa at give Gradationer i Lønninger i Henhold til Stilling og Tjenestetid, det er aldeles intet omfattende Arbejde, det kan gøres meget snart, det kunde gøres, havde jeg nær sagt, i næste Time; der kan ikke være nogen stor Afvigelse i Meningerne derom. Naar vi derhos lægge Mærke til, at allerede Rækker af Lønningslove ere bragte istand, hvorom de forskjellige Dele af den lovgivende Magt altsaa ere blevne enige, saa kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at saavel Folkethinget som de andre Dele af den lovgivende Magt ere rede til at fastsætte Lønninger, der ere beslagte med de allerede vedtagne; der er beslagte Tilfælde nok at holde sig til, og det forekommer mig saaledes ikke, at der er nogen Banfælighed i saa Henseende. Naar den ærede Justitsminister meente, at Finantsloven ikke var det Sted, hvor Lønningerne i enkelte Tilfælde kunde blive afgjorte, og idelig talte om andre Maader, hvorpaa de kunde afgøres, saa nævnte han ikke disse andre Maader, sandsynligviis fordi han ikke kjendte saadanne. Jeg troer nu, at hans Opfattelse af Finantsloven var fuldkommen urigtig; thi Finantsloven er fremfor nogen anden Lov den

Lov, hvorigjennem Udgifterne, saavel til det Hele som til det Enkelte, bestemmes. Det er en Feil, at Finantsloven ikke er steet sin Ret, idet Skattelovene jo blive adlydte, uagtet de ikke have fundet deres Bekræftelse igjennem Finantsloven. Saavel Tienberne som Sportlerne høves i Henhold til Skattelove, og den Tid maa komme, da Ingen betaler sin Tiende eller svarer de Sportler, man forlanger af ham, hvis ikke Finantsloven giver Bemyndigelse til at opkræve dem; det vil blive Følgen af den besynderlige Modstand, som de ærede Ministre, især Justitsministeren, ved denne Leilighed vise imod dette Forslag. Paa Finantsloven ere allerede Indtægterne af de Justitsembeder, som blive ledige, optagne, og de maae altsaa gaae ind i Statskassen, og det er ikke den Sum af 15,000 Rbd., som er opført, men det er igjennem denne Sum samtlige de Sportler, der indkomme igjennem de Justitsembeder, der blive ledige. Naar disse Sportler nu igjennem Finantsloven ere indgaaede i Statskassen, saa vil jeg spørge den ærede Minister, ved hvilke Midler og ved hvilken Magt han vil faae disse Penge ud igjen af Statskassen til at lønne Embedsmændene med; jeg vil spørge den ærede Minister, om han kender noget andet lovligt Middel dertil end en Bevilling i Finantsloven? Det er Finantslovens Herredømme, at ingen af Statskassens Midler kan blive talt ud af Statskassen uden en Bevilling i Finantsloven. Ingen anden Lov har for Finantsaaret denne Berettigelse, og enhver anden Lov staaer med Hensyn til Finantsaaret under Finantsloven; naar den nægter Bevillingen til de Udgifter, som skulle gøres, saa kan ingen anden Lov skaffe Pengene ud af Statskassen.